

Toen oude zeelieden en kustvolken geconfronteerd werden met de zee, in al haar uitgestrektheid en diepte, projecteerden ze hun angsten op denkbeeldige manieren en creëerden wezens die deze mysterieuze ruimten bewoonden. Het zijn de Kraken, Aspidochelon, Leviathan, Makara, Jörmungandr, Charybdis, Scylla. Monsterlijke figuren met uiteenlopende namen die in alle culturen en mythologieën opduiken, gecreëerd om op hen dezelfde angst te projecteren: de angst voor het onbekende. Als de zee staat voor het onbekende, het vreemde, het 'andere', dan zijn deze zeefiguren de incarnatie ervan, de personificaties van het andere.

Hydra, zoals het mythische veelkoppige zeemonster, ontvouwt zich als een site-specifieke sculpturale geluids- en video-installatie van de kunstenaars Ra Asensi (Bilbao, 1989), Inés García (Bilbao, 1983) en Iván Gómez (Irún, 1984), en presenteert ons een levend organisme dat door water wordt bewogen en waarnaar we kunnen kijken om ons begrip van verschillen en verbondenheid te herdenken.

Het centrale stuk, dat ook de titel van de tentoonstelling draagt, is een grootschalige installatie die texturen, materialen, beelden en technologieën herbergt die specifiek zijn voor het werk van elke kunstenaar en die ze nu presenteren op een manier die is aangepast aan Hydra, waardoor het pad van eerder geïnitieerde processen wordt voortgezet. Dit is de eerste keer dat de kunstenaars samenkomen en gezamenlijk werk presenteren. In de beslissing om te werken in dezelfde installatie, die de ijzeren structuur is die Hydra vorm geeft, ligt een onthullend verlangen naar ontmoeting besloten. Een verlangen naar ontmoeting, vanuit het verschil, dat mogelijk wordt gemaakt en verwoord door de verbindende kwaliteit van water, een element dat aanwezig is in de drie benaderingen die de kunstenaars van het werk maken.

Astrida Neimanis¹ zegt dat net zoals lichamen water nodig hebben om te leven, water ook een lichaam nodig heeft om te kunnen circuleren zonder uit te lopen. Hydra fungeert als een omhulsel zodat we kunnen stoppen en kijken, als een ingekapseld beeld, naar een reeks toestanden en tijden van water die ons herinneren aan ons gemeenschappelijke begin in de oceaan.

Als we naar haar lichaam kijken, heeft Hydra een hybride en monumentale uitstraling. Met een ijzeren skelet en een plastic membraan. We moeten haar omringen om haar in al haar grootsheid te zien, en terwijl we dat doen, zien we het vol beelden en materialiteiten die met elkaar verweven lijken, elkaar overlappen, belemmerd en veranderlijk zijn. In Hydra lijkt alles op het punt te staan een spontane scenografie van al het andere te worden.

Een van de beelden die ons wordt voorgeschoteld is dat van een bos. Een aards, vochtig en enigszins donker bos, gecreëerd door **Iván Gómez**, waar organische elementen zoals mos, mycelium en planten worden gecombineerd met anorganische en abjecte elementen zoals botten en puin. Een specifiek soort regen besproeit het systematisch, voedt het landschap en breidt het uit. De getimede

regen herinnert ons eraan dat de tijd voortschrijdt en dat het bos ook een ruimte in beweging is, waar groei en verval, weerstand en kwetsbaarheid naast elkaar bestaan. In tegenstelling tot het ideaal van de stevige en solide constructie die Vitruvius voorstelde, vinden we hier een levende structuur, delicaat en zorgbehoevend, waar ontbinding leeft en ook voedt. Zijn landschapsvoorstel voor Hydra is de voortzetting van een reeks oefeningen waaraan de kunstenaar heeft gewerkt rond de kracht van het organische in de sculpturale productie om concepten als stevigheid, sterkte of weerstand in vraag te stellen.

Verder landinwaarts, aan het einde van het bos, verschijnt een rivier, het bewegende beeld van een stortvloed van water die onophoudelijk stroomt, een experimentele kortfilm van **Inés García** die ons in een staat van stille contemplatie plaatst voor het besef van stroming, verandering en transformatie. Tijd en beweging zijn concepten die tegelijkertijd worden waargenomen, herinnert de rivier ons eraan. In het licht van hoe vermoedend het kan zijn om je bewust te worden van de onvermijdelijkheid van het verstrijken van de tijd, suggereert het zachte stromen van dit water dat we integreren in plaats van ingrijpen, accepteren in plaats van ons ertegen te verzetten. Een idee dat wordt versterkt door de keuze van de kunstenaar om te projecteren op een doorschijnend plastic oppervlak waar het licht doorheen filtert en het beeld aan scherpte verliest. Een vervagen van het beeld, een loslaten, een daad van vertrouwen in het natuurlijke proces van het leven.

Het beeld van onze rivier is stil. Wanneer het geluid verschijnt, wijst de ruwe textuur ervan op een andere aard, een aard die niet direct voortkomt uit het beeld, ook al is het ook aquatisch. In deze audiovisuele drogreden die ook Hydra is, komt geluid voort uit aanraking. Om Hydra te laten klinken, moet je heel dicht bij haar komen. Haar harde huid aanraken en op haar wonden gaan staan. Als je het met liefde doet, geeft ze de streling terug in de vorm van een brul, een oeroud geloei, als een wezen dat beweegt wanneer iemand door zijn monsterlijkheid durft te kijken. Dit is het voorstel, halverwege tussen keramiek, beeldhouwkunst, elektronica en geluid, van **Ra Asensi** voor Hydra. Een aanpassing van een onderzoeksproces waarbij de kunstenaar, vertrekkend van keramische fluitjes en hun geluidsregister, een stuk bouwt dat hier aan de structuur van Hydra is gelast als een soort mond of toegangsdeur. Het stuk bestaat uit twee halfronde stalen platen die naast elkaar zijn geplaatst en die de kunstenaar in contact heeft gebracht met zeewater. De afdruk van het water op het metaal tekent vormen van geoxideerde textuur die verwijzen naar de contouren van kaarten. Een kaart van water die ons vertelt waar we moeten aanraken als we in contact willen komen met Hydra, met de ander.

De sporen die het langsstromende water achterlaat, vertellen ook het verhaal van zijn reis. De sporen van water die vandaag aanwezig zijn in Hydra, in het geroeste metaal, in de film, in het plastic, in de aarde, in onze kijkende lichamen, vertellen ons allemaal de reis van een water dat één is en altijd hetzelfde..

RA ASENSI

Second skin for Hydra

2024/ 244 x 244 x 0,15 cm

Cortenstaal, sporen van algen, zeewater
Geluid opgenomen met 4 keramische fluitjes, arduino, luidsprekers Performatieve activering Het Arduino-programma werd geproduceerd tijdens een residentie bij ACTS, Tabakalera (Donosti, 2024) met de cosmetische assistentie van David Pello, medialab.

INÉS GARCÍA

River

2018/ 2'26"

Super 8 edigitaliseerd naar HD

IVÁN GÓMEZ

The garden of Vitruvius

2024/ Site-specific, variable dimensions, Organic materials

De buisvormige ijzeren structuur is uitgeleend door de kunstenaar Iván Gómez. De display is collectief aangepast voor Hydra. Dezelfde structuur maakte deel uit van zijn solotentoonstelling in Firmitas in La Capella (Barcelona, 2023).

¹ Astrida Neimanis, *Bodies of water: Posthuman feminist phenomenology*, (London: Bloomsbury Academic, 2017).

HYDRA

Text by María Goirigolzarri

Ancient navigators and coastal peoples, when faced with the sea, with all its extension and depth, projected their fears in imaginary ways, creating creatures that inhabited these mysterious spaces. They are Kraken, Aspidochelone, Leviathan, Makara, Jörmungandr, Charybdis, Scylla. Monstrous figures with diverse names that appear in all cultures and mythologies, created to project on them the same fear: the fear of the unknown. If the sea represents the unknown, the strange, the 'other', these marine figures would be its incarnation, the personifications of otherness.

Hydra, like the mythical polycephalic sea monster, unfolds as a site-specific sculptural sound and video installation by the artists Ra Asensi (Bilbao, 1989), Inés García (Bilbao, 1983) and Iván Gómez (Irún, 1984), and presents us with a living body circulated by water to which we can look in order to rethink our understanding of difference and connection.

The central piece, which shares the title of the exhibition, is a large-scale installation that hosts, under a shared display, textures, materials, images and technologies specific to each artist's work, which they now present in a way adapted for Hydra, thus extending the path of previously initiated processes. This is the first time that the artists come together and present work collectively. In the decision to intervene in the same display, which is the iron structure that gives body to Hydra, there is a revealing desire for encounter. A desire of encounter, from the difference, which is made possible and articulated through the connective quality of water, an element that is present in the three approaches that the artists make to the piece.

Astrida Neimanis says that just as bodies need water to live, water also needs a body to be able to circulate without spilling out¹. Hydra comes to act as a containment device so that we can stop and look, like an encapsulated image, at a series of states and times of water that remind us of our common oceanic beginnings.

If we look at her body, Hydra's appearance is hybrid and monumental. With an iron skeleton and plastic membrane. We need to surround her to see her in all her magnitude, and while we do so, we see it full of images and materialities that appear intertwined, overlapping, obstructed and changing. In Hydra all seems on the verge of becoming a spontaneous scenography of everything else.

One of the images presented to us is that of a forest. An earthy, humid and somewhat dark forest, created by **Iván Gómez**, where organic elements such as moss, mycelium and plants are combined with inorganic and abject elements such as bones and debris. A specific kind of rain is watering it systematically, nourishing and

In het kader van de samenwerking tussen 019 (Gent) en LLS Paleis (Antwerpen) werd het Baskische kunstenaarscollectief Obrador uit Bilbao uitgenodigd om een site-specific installatie te realiseren.

expanding the landscape. The timed rain comes to remind us that time moves forward and that the forest is also a space in movement, where in growth and degradation, resistance and fragility coexist. In contrast to the ideal of firm and solid construction proposed by Vitruvius, we find a living structure, delicate and in need of care, where decomposition inhabits and also nourishes. His landscape proposal for Hydra is the continuation of a series of exercises that the artist has been working on around the power of the organic in sculptural production to question concepts such as firmness, strength or resistance.

Further inland, at the end of the forest, a river appears, the moving image of a torrent of water flowing unceasingly, an experimental short film by **Inés García** that places us in a state of quiet contemplation before the awareness of flow, change and transformation. Time and movement are concepts that are perceived at the same time, the river reminds us. In the face of how exhausting it can be to become aware of the inevitability of the passing of time, the gentle gushing of this water suggests that we integrate rather than intervene, accept rather than resist. An idea that is reinforced by the artist's decision to project onto a translucent plastic surface through which the light filters through and the image loses sharpness. A fading of the image, a letting go, an act of trust in the natural process of life.

The image of our river is silent. When sound appears, its rough texture points to a different nature, one that does not emanate directly from the image, even though it is aquatic as well. In this audiovisual fallacy that is also Hydra, sound emerges from touch. For Hydra to sound, one must get very close to her. To touch their hard skin and stand on its wounds. If you do it with love, it returns the caress in the form of a roar, an ancient bellow, like a creature that stirs when someone dares to look through its monstrosity. This is the proposal, halfway between ceramic, sculptural, electronic and sound, by **Ra Asensi** for Hydra. An adaptation of a research process where the artist, departing from ceramic whistles and their sound register, builds a piece that is here welded to the structure of Hydra as a kind of mouth or access door. The piece consists of two semicircular steel plates placed side by side, which the artist has subjected to contact with seawater. The imprint of the water on the metal draws forms of oxidized texture that refer to the outlines of maps. A map of water that tells us where to touch if we want to come into contact with Hydra, with the other.

The traces left by passing water also tell the story of its journey. The traces of water that are present today in Hydra, in the rusted metal, in the film, in the plastic, in the earth, in our watching bodies, all come to tell us the journey of a water that is one and always the same.

RA ASENSI
Second skin for Hydra
2024/ 244 x 244 x 0,15 cm

Corten steel, algae traces, sea water
Sound recorded with 4 ceramic whistles, arduino, speakers Performative activation The arduino program was produced at ACTS residency, Tabakalera (Donosti, 2024) with the cosmotechnical assistance of David Pello, medialab.

INÉS GARCÍA
River
2018/ 2'26"
Super 8 digitized to HD

IVÁN GÓMEZ
The garden of Vitruvius
2024/ Site-specific, variable dimensions, Organic materials

The tubular iron structure has been lent by the artist Iván Gómez. The display has been adapted collectively for Hydra. The same structure was part of his solo exhibition in Firmitas at La Capella (Barcelona, 2023).

¹ Astrida Neimanis, *Bodies of water: Posthuman feminist phenomenology*. (London: Bloomsbury Academic, 2017).